

Ana Dolinar Horvat in Viktorija Bencik Emeršič

»Danes smo bolj pridni in bolj prestrašeni!«

Dobili smo se v 4. nadstropju Mestnega gledališča Ljubljanskega med vajo za novo predstavo Rent, v kateri imata obe pomembni vlogi. Najprej ju je fotograf fotografiral skupaj. Pred objektivom sta bili sproščeni, se objemali, stiskali in v šali celo poljubili. Enako ljubeči sta bili druga do druge, ko fotografa ni bilo več v bližini. Med pogovorom sta se pogosto pomenljivo spogledali, kot da se sporazumevata v svojih šifrah. Ana in Viktorija nista zgolj sodelavki, soigralki ali celo tekmici, pač pa prijateljici v najlepšem pomenu te besede.

► **Ali med vama res ni nobene tekmovalnosti? Ko gledam vajin odnos, sem presenečena, saj sem slišala že precej zgodbic o tem, kako si znajo igralci nagajati zaradi ljubosumja.**

Ana: Včasih so bili v teatru drugi časi in so ga veliko bolj »srali« kot danes. Danes je vse precej manj boemsko.

Viktorija: Ja, res. Včasih, se mi zdi, so se igralci veliko dlje zadrževali skupaj po predstavah, na gostovanjih ... Najbrž je ta dodaten čas, ki so ga preživeli skupaj, dal več možnosti za takšne in drugačne »legendarne« zgodbice, o katerih vsi tako radi govorimo. Danes je drugače. Mogoče smo bolj pridni.

Ana: Pridni in prestrašeni. (*Obe se nasmejita.*)

► **Prestrašeni glede česa?**

Ana: Danes je drug način življenja. Živimo v družbi nadzora, vsesplošne kontrole, birokratizacije in nesproščenosti. Konservativizem spet vztrajno seda na nas. Na videz smo svobodnejši kot kadarkoli, v resnici pa je ravno obratno. Vedno bolj smo pridni in poslušni, pravila so strožja, disciplina je večja, strah nas hromi. Predvsem pa se bojimo tvegati!

► **Ali so pravila strožja tudi v teatru?**

Ana: Pravila so strožja na splošno, torej tudi v teatru, saj čas, v katerem živimo, to potegne za seboj na vseh področjih. Ampak če se vrnem na začetek – z Viki sva res prijateljici. Bili sva sošolki in vse štiri sošolke, še Nina Ivanišin in Ana Hribar, smo se odlično ujele.

Ana: »Včasih so bili v teatru drugi časi in so ga veliko bolj 'srali' kot danes. Danes je vse precej manj boemsko.«

Viktorija: Ja, to je res. Sama pravzaprav niti ne razumem in se ne ukvarjam s tekmovalnostjo med igralci. Kolegi in kolegice so v bistvu vse, kar imam v gledališču, na odru ... Na njih se lahko zanesem, njim lahko zaupam, z njimi lahko sodelujem in ustvarjam. Zakaj bi torej tekmovala z njimi? Nasprotno – globoko jih spoštujem.

► **Očitno so časi na akademiji pripomogli k tkanju**

močnih vezi.

Viktorija: Meni se zdi ta čas na akademiji zelo pomemben. To je skupina mladih ljudi, ki štiri leta intenzivno skupaj preživljajo vsak dan. Popolnoma normalno je, da se že v tem času stkejo močne vezi. Mi smo bili res super letnik, kar radi povedo tudi drugi, ki nas poznajo. Še danes se vsi odlično razumemo.

Ana: Strinjam se s tem, kar je povedala Viki. To so bili lepi časi. Zelo divji, ampak lepi.

► **Kako pa se razumeta z drugimi kolegi v teatru? Menda je v nekaterih precej ljubosumja ...**

Viktorija: Tega ne vem. Lahko rečem le, da sem zelo vesela, da imam okrog sebe take kolege, kot jih imam. Med seboj se res dobro razumemo.

Ana: Klima v MGL je trenutno res super. Imamo se radi, smo kreativni in nabiti z energijo.

► **Ali živita po prepričanju, da moraš sam poskrbeti za to, da se imaš dobro, in se ne zanašaš na okolico?**

Ana: Zagotovo sem oseba, ki mora vedno v prvi vrsti poskrbeti sama zase. Šele ko poskrbim zase, lahko skrbim za druge. Nikakor pa ne govorim o tem, da sem sama sebi dovolj. Če v kaj verjamem, potem verjamem v skupnost, povezanost in predvsem v solidarnost. Mislim, da se nam je v gledališču po zadnjem tragičnem dogodku, govorim o smrti prijatelja Gašperja Tiča, zgodilo prav to. Še bolj smo se povezali. Potrebujemo drug drugega.

Viktorija: Tudi jaz se držim tega prepričanja.

► **Ali sta bili kdaj najemnici? Sprašujem seveda zaradi nove predstave Rent (najemnica).**

Ana: Jaz sem bila le kratek čas, v obdobju, ko sem spoznala Sebastijana.

Viktorija: Jaz sem bila kratko obdobje najemnica v stanovanju v Trnovem, nekaj časa pa v študentskem naselju. Ampak za predstavo te izkušnje niso pomembne. To je bilo zame zelo kratko obdobje, ko nisem imela nobenih slabih izkušenj, nikoli mi ni zmanjkalo denarja za najemnino. Za to se lahko zahvalim staršem.

► **Vajini vlogi v muzikalu Rent sta zelo zahtevni, tudi fizično. Kako sta se lotili oblikovanja vlog? Sta si ogledali izvorni muzikal?**

Ana: Ogledali sva si ga po delih v

sklopu predpriprav na muzikal. Mene je najprej pritegnila glasba. Rent je nekakšna rock opera, ki stilno sega vse do soula, funka, gospela do popa, in to mi je blizu. Prav gotovo glasbeno najbolj kompleksen muzikal, kar smo se jih lotili doslej. Gre za dve uri in pol skoraj samega petja, zelo malo je govornega. Očaral me je skupinski duh, mlada energija na odru, ki je lahko jezna, glasna, razočarana, drzna in tako polna življenja.

Viktorija: Tudi jaz sem bila takoj navdušena nad glasbo in na neki način je tematika precej vzporedna z današnjimi časi. Gre za skupino ljudi, ki so zelo ustvarjalni, imajo veliko idej, ob tem pa so ves čas dodatno obremenjeni s takšnimi in drugačnimi preizkušnjami, ki se jim postavljajo po robu. Enako se dogaja danes, ko je mnogo dobrih ustvarjalcev prezrtih in ne dobijo svoje prave priložnosti. Kar je pozitivno, pa je, da v tej predstavi liki gledajo na vse stvari nekoliko bolj optimistično. Z nekakšno željo po dobrem in s strašansko voljo do življenja, z voljo preživeti vsak dan, kot da je zadnji.

► **Ana, vi ste verjetno zdaj še posebej zadovoljni, ker imate radi predstave s sporočilom, kot ga ta vsekakor ima ... Imam prav?**

Ana: Res je. Gre za skupino mladih ustvarjalcev, ki so v prvi vrsti svojim ustvarjalnim načelom in boemskemu načinu življenja. Njihova drža in odnos do sveta sta mi zelo blizu. Predstava se dotika tematik homoseksualnosti, transseksualnosti, revščine, brezdomstva, neozdravljivih boleznih, skratka tem, ki so še kako sodobne in žive tudi pri nas. Oder poka po šivih od nabite skupinske energije, in če je njeno sporočilo »pomemben je vsak trenutek, vsak dan«, potem se spodaj absolutno podpišem.

Viktorija: Zame je rdeča nit te predstave prav ta energija, s katero nas navdahnejo liki iz Renta. S kakšno voljo do življenja se lotevajo slehernega dne. Življenje, vsakdan najbrž nista pravljica, a ne? Vendar Rent nosi sporočilo, da se stvari lahko izidejo, da se spleča, da se boriš za določeno stvar. Zdi se mi, da se v resničnem svetu nemalokrat ljudje prehitro nehajo boriti. Zaprejo se vase, ne odreagirajo, ko bi morali, in čakajo, kaj še jih bo doletelo.

► **Tudi današnja vzgoja, ko so starši pogosto preveč zaščitniški**

Viktorija: »Rent nosi sporočilo, da se stvari lahko izidejo, da se spleča, da se boriš za določeno stvar. Zdi se mi, da se v resničnem svetu nemalokrat ljudje prehitro nehajo boriti.«

do otrok, ko jih ne učijo samostojnosti, pa šole, kjer je pravilno samo tisto v učbenikih, verjetno prispevajo k temu ...

Viktorija: Najbrž. Zelo sem vesela, da imam doma čustveno senzibilna otroka, ki znata odreagirati. Čeprav to prinese tako veliko pozitivnih kot negativnih stvari. Ampak je vredno. Otroci namreč ne morejo razvijati svojih čustev, če se jih neprestano usmerja in ukaluplja.

Ana: Svet potrebuje več kreativnih ljudi, ki razmišljajo izven okvirjev. Otroci so rojeni s to sposobnostjo, samo ne smemo jim je vzeti. Ključno je, da jim pustimo, da se izrazijo.

► **Kdaj sta se znašli v situaciji, ko sta se morali najbolj boriti?**

Ana: Jaz se kar naprej borim. (smeh)

Viktorija: To je res nekaj vsakodnevnega, čeprav so to večinoma boji za male stvari ki morda niso usodne. V sebi imam ta nabojo, da je treba na vse odreagirati, zato sem večkrat upornica brez razloga. To me ohranja živo.

► **Obe sta poročeni, imata po dva otroka in partnerja v enakem poklicu. V čem sta si še podobni in v čem različni?**

Ana: (po daljšem razmisleku in smehu obeh) Obe burno reagirava na stvari. Viktorija je bolj pridna in delavna od mene, jaz pa sem malo večji boem.

Viktorija: Ana je bolj pogumna, zagotovo pa je res večji boem od mene. Ampak obožujem to, da je drugačna od mene, obožujem, da imam okrog sebe ljudi, ki so drugačni. Samo tako lahko sama rastem.

► **Ali si izmenjata kakšne nasvete glede vzgoje otrok?**

Ana: O otrocih se pa res pogosto pogovarjava, vsekakor večkrat kot o partnerjih ... (Viktorija prikimava in se spet strinja s prijateljico.)

► **Viktorija se ni odločila za sodelovanje v slovenskih serijah, ker bi bilo to precej naporno ob redni službi in družini. Ana, ste se zato odločili, da se poslovite od Ene zlahtne štorije?**

Ana: V zadnji sezoni štorije ne sodelujem, ker sem na neki točki začutila, da se je ta »štorija« zame končala. Nisem imela več česa dati, zdaj sem pripravljena na nove izzive.

Viktorija: Jaz se pripravlam že na tretjo letošnjo premiero na velikem odru, zato bo tempo za mene približno enak

kot je bil prejšnja leta. Zato si za zdaj ne bi upala sprejeti tako zahtevnega dodatnega dela.

Sonja Javornik; foto: Šimen Zupančič

